

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin Meșinca
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cio.
Editura Tipo MC, Oradea - 2020

Cartea Mea e și a Ta!

ISSN 2734-6889

ISSN-L 2734 -688

A fi scriitor adevărat

Prof. Dr. Nicolae Nicholas DIMA

Ca radio jurnalist am pregătit mii de reportaje. Ca cercetător am scris sute de articole. Ca scriitor am publicat 12 cărți, din care șapte sunt în limba engleză și cinci în limba română. Și totuși, nu mă încumet să mă consider scriitor. Eu am rămas cu percepția copilăriei și a tinereții când citeam basme la început, doxuri în adolescență, jurnale de călătorii și cărți de aventuri în tinerețe și romane clasice înainte de a pleca din țară la vârsta de 32 de ani. Pentru mine, un adevărat scriitor trebuie să fie consacrat, cea ce se întâmplă de multe ori post-mortem, și astfel devine un scriitor clasic. Dar, și scriitorii trebuie să înceapă de undeva.

Ce este însă un scriitor? Un om care trăiește din profesia scrisului? Un om care a trăit modest și a trecut neobservat prin viață, dar care ne tulbura cu opera postumă? Ori un membru al vreunei academii care după ce i-a trecut faima nu a lăsat nimic important în urma lui?

Se spune că în America cel mai prolific scriitor este o chinezoaică a cărei profesie e să scrie răvașe. Și cum în America există mii de restaurante chinezești și la sfârșitul fiecărei mese consumatorii primesc câte un răvaș, vă imaginați ce chin pe biata femeie să scrie fără oprire milioane de răvașe. Câtă imaginație trebuie să aibă să nu se repete. Și totuși, multe răvașe se repetă și pe unele le-am învățat pe dinafară. De exemplu: „Învățați chinezește!” Mă gândeam să-i ofer și eu câteva sugestii. De ce nu „Învățați românește!” Diferența între români și chinezi e doar cantitativă. Când a venit Ciu En Lai în România, prin anii 60, eu eram student. Chinezii erau 760 de milioane la acea vreme și noi eram doar vreo 20 de milioane. De atunci chinezii au crescut la un miliard și 400 de milioane și noi am bătut pasul pe loc. De fapt am scăzut. Nu poți să te bați cu chinezii la numere și numerologie și cu evreii la experiența și afaceri. Și cred că în curând aceștia se vor ciocni unii de alții la nivel planetar. Mă întreb unde și cum va avea loc ciocnirea? Oricum, noi cu cine votăm? Avem de ales: învățăm chinezește ori ne tăiem împrejur. Deci, stimați cititori, să ne întoarcem la subiect și să punem la vot. Cine e scriitor? Să începem cu mine.

În primii ani ai adolescenței, ca orice tânăr, am scris și eu câteva poezii, sau mai bine zis am încercat să versific, dar nu mi-am găsit chemarea. Apoi, am tatonat desenul peisagistic, dar nici acolo nu mi-am găsit menirea. Îmi amintesc că aveam chiar un leit - motiv: o barcă pe marginea unui lac, lângă o

salcie care mângâia apă; totul pe un fundal cu păpuși. Simplu și frumos, dar nu atât de simbolic și ilustrativ ca o poezioară compusă de un necunoscut în închisoare: „Casă mică, mititică/ Care tremura de frică/ Să nu cadă pe trotuar/ Lângă ea un felinar/ Lângă felinar un pom/ Și pe strada nici un om...”

Să devin serios că nu mai am 15 ani; am împlinit 85 și a început numărătoarea inversă, motiv pentru care m-am certat cu doctorul de familie. Acesta m-a asigurat că în Statele Unite un om ca mine trăiește în medie 90 de ani și chiar mai mult. I-am răspuns înțepat că eu vreau doar 87 cât a trăit tata; nu mi-am făcut planuri pe mai mult. Mi-a răspuns calm că dacă vreau să mă opresc la 87, trebuie să mă mut în alt stat pentru că în Arizona e ilegal ca medicul să-ți încheie viața la cerere. Între timp, doctorul Page mi-a devenit prieten. Mi-a spus pe un ton amical că semăn cu tatăl lui și că mă simpatizează. De fapt, mi-a citit una din cărți și pare că mă admiră. Singura dispută cu el e dată la care plănuiesc să părăsesc Terra și să pătrund în mare viteză într-un sorb negru ca să văd cu ochii mei ce e dincolo. Altfel, la ultima convorbire deja trimisesem la tipar cartea „Romanii și România” și îi spuneam că de acum nu mai am ce face. El m-a trimis acasă și mi-a spus să nu-mi fac griji pentru că o să încep să scriu o nouă carte. E și asta un blestem!? Când începi să scrii nu te mai poți opri! Și totuși, cum a început acest blestem?

Pe la 17 ani țineam deja un jurnal personal. Era însă ceva naiv pentru că securitatea nu a găsit nimic incriminatoriu în el. Menționasem doar, fără comentarii dar cu data precisă, că fusesem făcut utemist, cece mi-a pricinuit anumite necazuri... Când am încercat să fug din țară la 19 ani am rupt carnetul de UTM și l-am aruncat în soba. Cum era însă primăvara târziu, nu s-a mai făcut foc în soba și după ce am fost prins pe frontiera iugoslavă securitatea a făcut percheziție acasă și a descoperit carnetul rupt în bucăți, dar nears. Ce mai conta însă, condamnarea era oricum asigurată. Așa am intrat cu adevărat în viață: închisorile din Timișoara, Jilava, Aiud, Gherla, și unitățile de muncă DGSM Ocna Mureș, Oltenița, Zimnicea și Budești; în total trei ani și jumătate. Ani fără griji pentru că eram în grija statului. Au urmat însă alți ani și mai grei pentru că de data aceasta trebuia să am grijă singur de mine. Când am vrut să mă reînscriu la Politehnică am primit o scrisoare în care eram anunțat că fusesem exmatriculat din toate instituțiile de învățământ superior din țară. Ce păcat că nu am păstrat nici acea scrisoare și nici biletul de eliberare din închisoare. Dar din nou, ce mai contează. Azi nu mai interesează pe nimeni ce a fost. Toată lumea privește înainte. Cu toată neîncrederea!

După detenție m-am strecurat totuși printre ani și printre oameni mai puțin stigmatizați și până la urmă am reușit să fiu admis din nou mai întâi la o școală tehnică și apoi la o nouă facultate. Treptat, am prins curaj și am început să țin un nou jurnal personal care cu timpul a ajuns la vreo 20 de caiete pe care le-am păstrat până în ziua de azi. Cred că prin acest jurnal am ajuns la concluzia că mi-ar plăcea să devin scriitor și jurnalist. Acolo am schițat de fapt primele mele încercări literare. Erau mici povestiri, jocuri de cuvinte și diverse observații și gânduri filozofice. Spre sfârșitul facultății începusem chiar să mă aventurez... pentru că recitind jurnalul mă cuprinde teama la gândul că ar fi putut să cadă în mâinile securității. Dar de data aceasta Dumnezeu m-a pășuit. Știa el ceva! Nu sunt supărat pe *Bătrânul*, dar după o judecată profundă și la rece cred că el m-a băgat în pușcărie. Știind încă dinainte de geneză că sunt nesupus și neascultător, mi-a dat o bine-meritată lecție de trei ani și jumătate. Și bine mi-a făcut! M-a adus la realitate. De atunci sunt cu un pas înaintea majorității muritorilor de rând. De altminteri, am ajuns la concluzia că ceia ce e rău cu oamenii de azi e faptul că nu au experiența câtorva ani de închisoare comunistă. Le-ar fi prins bine. A fost bun și comunismul la ceva. De fapt, pe mine comunismul m-a făcut să scriu prima carte numită simplu „Amintiri din închisoare”. Cartea a fost publicată de confracții de la *Câmpul Românesc* din Hamilton, Canada.

Altfel, în România nu am publicat nici odată nimic înainte de 1989. Redactorul paginii științifice al ziarului „Scân-teia Tineretului”, George Cuibus, pe care îl cunoscusem printr-un prieten comun și cu care avusesem câteva discuții, mi-a cerut odată recenzia unei cărți pe care o citisem amândoi. Am pregătit-o și tocmai mă pregăteam să i-o dau personal, dar m-am răzgândit. Nu am vrut să-mi apară numele într-un ziar comunist. Cuibus se plângea de atmosfera din presă și mi-a spus că avea de gând să-i aducă la cunoștință acest lucru direct lui Ceaușescu. La scurt timp după ce am plecat din țară am aflat că a murit subit la o baie de aburi din București. Cred că a fost asasinat. Avea în jur de 40 de ani.

În Octombrie 1968 am scăpat ca prin minune din penitenciarul numit RSR parcurgând plin de îndoieli și frământări traseul Timișoara, Belgrad, Liubliana, Viena și lagărul de refugiați din Traiskirchen. Și la Traiskirchen mi-am descoperit vocația. Am început prin a așterne pe hârtie poeziile învățate pe de rost în închisoare și pe care i le-am trimis profesorului Vasile Posteuca din Minnesota. Acesta le-a pregătit pentru tipar și mi-a cerut câteva mărturii din închisoare. Profesorul, el însuși poet și scriitor, publica revista „Drum” și mi-a scris de la început că am un stil „plivit de mâna lui Dumnezeu” și m-a îndemnat să scriu. În cele câteva luni petrecute la Traiskirchen am scris primele mele articole publicate de revista „Stindardul”, care apărea la München. Când am ajuns la New York, în martie 1969, și am făcut prima vizită la sediul Comitetului Național Român, Constantin Vișoianu, președintele comitetului, avea pe birou revista „Stindardul” cu articolul meu intitulat „Refugiații Români din Traiskirchen”. Semnasem articolul cu pseudonimul Nicolae Dunăreanu. Cei de la Comitetul Național considerau că autorul trebuie să fie un ziarist de profesie. Am zâmbit și le-am spus că nu sunt profesionist. Era primul meu articol.

Începutul nu a fost deloc ușor în Lumea Nouă, dar acum îmi făcusem planuri concrete, aveam speranțe, fusem călit în închisoare și eram optimist. Fără o profesie concretă, am plecat de la muncă de jos și cu salariu minim. M-am aventurat însă din nou și timp de câteva luni am călătorit cu un mic grup de prieteni prin toată America și am muncit pe unde am putut. Am spălat vase și debarasat mese prin Miami și Las Vegas; ne-am oprit la New Orleans; am ajuns în California, și m-am întors singur la New York unde fusem admis să-mi fac doctoratul. Alt început și altă limbă!

Când luam cursuri de limba engleză la Universitatea Columbia, unde fusem admis, scriam mici eseuri despre peripețiile mele prin America. Profesorii le corectau și se minunau pentru că nici ei, americani sadea, nu avuseser asemenea experiențe. În acei ani de la Columbia University am scris și prima lucrare științifică în limba engleză, o lucrare despre românii din Basarabia, care a fost publicată de editura Prager într-un volum de studii sovietice. Tot atunci am ținut și primele prelegeri publice, care cu timpul au devenit zeci de conferințe. Au urmat sute de articole, reportaje, chemări, interviuri, recenzii, analize și cărți. În toți acei ani de început, la New York ori la Washington, am luat multe cursuri, dar nici unul nu a fost de literatură ori despre arta scrisului. Am scris pentru că a trebuit să scriu. Conștiința vroia să se exprime iar eu i-am dat curs liber. Din conștiința s-au născut scrierile memorialistice; din ocupație s-au născut reportajele, recenzile și interviurile; și din pasiune s-au născut analizele geopolitice. Pe plan politic și geopolitic am luat parte însă la mai multe cursuri de specialitate în asemenea domenii precum: „Relații internaționale”, „Politica externă”, „Studii tematice sovietice”, „Comunicare interculturală” și altele.

Scrisul și comunicarea orală mi-au devenit profesie că redactor la postul de radio „Vocea Americii”, obligație profesională ca analist politic, și pasiune personală în timpul liber. A fost o conjunctură favorabilă faptul că am reușit să combin toate aceste preocupări și pasiuni la Washington. Iar când am fost detașat ca profesor la o importantă școală militară americană din Carolina de Nord, unde am rămas aproape patru ani, în loc de reportaje jurnalistice pentru radio am început să scriu articole științifice și cărți. Apoi, în calitate de profesor, Armata Americană m-a trimis în fiecare an în călătorii de studii și observații care m-au purtat prin multe țări din America de Sud, Africa și Asia, cea ce mi-a lărgit orizontul și tolba cu cunoștințe. Un coleg geograf îmi sugera în acei ani: „Scrie dragă ND... pentru că ai ce scrie și ai și condei!”.

Și totuși cum au fost primite activitățile, scrierile și realizările mele? Unii români m-au atacat și m-au insultat verbal și în scris, așa spune în mod degradant pentru ei. Oamenii securității m-au denunțat la Washington că sabotez relațiile dintre SUA și România (lui Ceaușescu). Evreii m-au făcut dosar la Anti-Defamation League și m-au încondeiat ca antisemit. Apropo! Un prieten American cu relații la conducerea organizației cu pricină a insistat să mergem împreună la sediul ei și să spun că nu sunt antisemit. Ce aberație! Mă voi mărturisi într-o zi, dar numai în fața lui Dumnezeu. Cum se vor mărturisi evreii care au adus comunismul în lume?

Au fost însă și mulți cititori care m-au apreciat. La „Vocea Americii” primeam scrisori de apreciere și unii ascultători mă comparau cu o enciclopedie. La rândul său, cunoscutul istoric și profesor Dinu Giurăscu și-a exprimat personal admirația pentru lucrările mele. La o conferință academică organizată la

București la care am participat și eu, el a afirmat public că de acum înainte nimeni nu mai poate studia Basarabia fără să mă citeze pe mine. Și ca o surpriză complet neașteptată, profesorul Abedin Ghasemian din Iran, de care nici nu auzisem, a tradus și publicat din proprie inițiativă cartea mea „*Culture, Religion and Politics*” și mi-a trimis două exemplare în limba farsi. Nu m-a consultat pentru că Iranul nu a semnat convenția drepturilor intelectuale, dar pe mine faptul în sine m-a flatat. Adevărul e că intelectualii nu ajung oameni bogați, dar ei îmbogățesc averea unei limbi și a unui întreg popor. Această recunoștință vine însă de multe ori cam târziu. Nu degeaba apreciez eu poezii și scriitorii clasici.

Au trecut anii, a trecut tinerețea, am ajuns la pensie și am primit un contract de profesor universitar în Africa. Altă experiență, alte relații, alte călătorii, ultimele aventuri și o nouă dragoste. La Addis Abeba s-a născut cartea „*Jurnal Etiopian*”. Apoi, am fost transferat la universitatea din Djibouti, unde am avut un grav accident care putea să fie și mai rău. Am suferit în tăcere timp de 37 de zile prin spitale din Djibouti, Paris și Statele Unite, dar m-am refăcut. Am revenit în America însoțit de Miriam care mă aștepta să mă întorc în Arizona unde ne cumpărasem o casă pentru retragere la pensie. Între timp, am fost solicitat să scriu analize pentru o publicație americană din Washington la care am contribuit cu peste 50 de articole și analize. Anul trecut, editura „*Academica Press*” cu sedii la Washington și Londra a cules majoritatea articolelor și le-a publicat în volumul „*The United States vs. Russia: 2009-2019*”.

După ce m-am refăcut în urma accidentului din 2007, am plecat la URA (Universitatea Româno-Americană) din București, unde am predat intermitent timp de vreo zece ani diferite cursuri internaționale. În martie 2017 am avut însă neșansa și am suferit și la București un accident grav. S-a întâmplat în parlamentul țării unde lansăm cartea „*Mărturii dedicate Eroilor și Martirilor Noștri*” și participam la aniversarea unirii Basarabiei cu România. Am ajuns din nou la spital. M-am refăcut ceva mai greu și m-am înapoiat în Arizona. Nu m-am speriat și nici nu simt că se apropie sfârșitul, dar nu vreau să mă prindă nepregătit. Odată revenit acasă, m-am apucat din nou de scris. La îndemnul unor cititori ai cărților mele mi-am revizuit vechiul jurnal și pe baza lui am scris cartea „*Maratonul Vieții*”. Apoi, câțiva prieteni, și în mod special geograful Silviu Costachie, conferențiar la universitatea din București, m-au îndemnat să scriu o carte gen mărturie cu concluziile mele la sfârșitul carierei. Așa s-a născut a 12-a mea carte intitulată simplu ca formă, dar complex ca idei, „*Românii și România*”.

Nu am ajuns o somitate, dar eforturile și realizările mele au devenit cunoscute și unele au fost chiar recunoscute. O parte din cărțile mele au devenit manuale universitare în America, fiind cerute și recomandate de mulți profesori. Unele din cărți și lucrări au fost menționate în mai multe ziare și reviste de prestigiu. La cele mai înalte cote, de exemplu, „*The New York Times*” a menționat cartea „*Journey to Freedom*” (*Călătorie spre libertate*) la data de 3 ianuarie 1990, la scurt timp după ce a apărut. Și cunoscutul specialist britanic în studii românești, Dennis Deletant, a recenzat cartea „*Bessarabia și Bukovina*” la 13 iulie 1984 și cartea „*Journey to Freedom*” la data de 19 ianuarie 1990. Ambele recenzii au apărut în prestigioasa revistă londoneză „*Times Literary Supplement*”. Pe de altă parte, în calitate de profesor civil, armata Americană mi-a decernat o decorație pentru „Merite extraordinare”. Și pe deasupra, președinții Ronald Reagan și George Bush Sr. mi-au mulțumit personal și călduros pentru cărțile oferite lor cu dedicație. În țară m-au apreciat însă numai prietenii. Autoritățile postdecembriste de la București au pus securitatea (fosta și nouă) să mă urmărească. E trist! E foarte trist..!

Și acum, pentru că oricum mă apropii de încheierea eseului și a carierei, mă simt obligat să-mi pun aceeași întrebare. Sunt oare scriitor? Nu știu! Ce știu este că sunt un suflet zbuciumat aflat în trecere prin cosmos, rătăcit pe Terra, și venit pe lume în România. M-am născut român și trăiesc și slujesc soarta neamului nostru. Vreau să mor cu conștiința împăcată că mi-am făcut datoria. Regret doar că nu am putut face mai mult. Cu stimă!

PS: Lumea de azi e o lume pierdută. E sfârșitul lumii europeană-creștine. Numai Dumnezeu ne mai poate salva. Și cred și sper din adâncul sufletului că o va face indiferent de cât va fi de dureros. Să nu ne pierdem deci credință. Redau mai jos două adnotări din jurnalul pe care de fapt nu-l mai țin la zi. În ce

privește planurile de viitor, recomand eseul „Dincolo de Cer” cu care se încheie cartea mea „Romanii și România”.

Tristețe! Mare tristețe!

Strămoșii noștri au fugit din calea barbarilor asiatici și au supraviețuit, dar au rămas să trăiască pe fugă. Mulți dintre ei și-au aplecat capul și multă vreme au rămas iobagi cu capul în pământ.

5

Au venit slavii și s-au pretins frați ortodocși cu noi. Am învățat de la ei să spunem bogdaproste. O spuneam pentru ce ne dădeau de pomană din ceea ce furase de la noi. Cuvântul „bogdaproste” ar trebui scos prin lege din limba română!

Au venit turcii și ne-au cerut bir, și un timp am rămas biruiți. De la ei am învățat să dăm și să pretindem bacșiș.

Au urmat grecii fanarioții care ne salutau cu „ticălos”, ceia ce înseamnă „ce mai faci” pe limba lor. Și ca să supraviețuiască, unii din romani s-au ticăloșit.

S-au ridicat eroi ca Mihai Viteazul, Horia și Tudor Vladimirescu, dar nu le-a plăcut lichelelor. I-au înjunghiat pe la spate, tras mișelește pe roata, i-au ucis. Au supraviețuit și prosperat tâlharii și fățarnicii.

Au venit comuniștii și le-au luat țăranilor pământul. Ca să supraviețuiască țăranii și-au trimis copiii să fure de pe propriile lor ogoare. Și unii din copii s-au deprins cu furtul. Cei colectivizați s-au prefăcut că muncesc și mulți au rămas prefăcuți.

Intelectualii mai deștepți s-au orientat și au intrat în partid ca să-l schimbe pe dinăuntru, și au rămas ei preschimbați și pe dinăuntru și pe dinafară. Dar, Doamne ferește, ei nu erau comuniști! Culturnicii făceau rezistența prin cultură!

După '89 tot oportuniștii s-au declarat revoluționari cu dreptul legitim de a jefui țara. Și am rămas jefuiți. Și tot ei ne conduc și ne jefuiesc și azi. Poporul a supraviețuit, dar supraviețuirea e doar un somn veșnic! Treziți-vă oameni buni!

Zilele acestea am fost foarte deprimat. Am citit pe internet că un polonez care după revoluție a trăit mai mulți ani în țara noastră a făcut următoarea declarație: „Ca să-i îndrepti pe Romanii de azi ar trebui împușcați toți cei în vârstă de peste șapte ani și după 20 de ani ar trebui repetată operația... M-a întristat adânc afirmația pentru că mi-am adus aminte ce le spuneam eu studenților mei ofițeri americani. Dacă vrei să te cunoști pe tine însuși nu ascultă numai laudele prietenilor, ascultă și părerile dușmanilor. Te vor ajuta mai mult decât laudele false.

Sunt plecat de peste 50 de ani și la întoarcere nu mi-am mai găsit nici familia, nici locul, nici prietenii, și nici neamul. Oamenii cu frică de Dumnezeu și cu sufletul curat au fost uciși ori marginalizați și dacă mai trăiesc se zbat între viață și moarte. Și dacă mor nu mor de bătrânețe. Sunt omorâți sufletește.

Târâturile au ajuns în fruntea țării și netrebnicii s-au văzut împărați. Și împreună se grăbesc și jefuiesc țara pentru că simt că nu mai au mult timp la dispoziție. În orice moment poate să revină stăpânul casei; marele stăpân. Acum însă spoliatorii și parveniții se întrec în a-și etala spoiala. Și cu cât se umflă mai mult în pene și se etalează pe dinafară, cu atât sunt mai goi pe dinăuntru. S-au gândit ei vreo clipă că nu vor viermui la nesfârșit pe acest pământ și că la un moment vor trece pragul și vor ajunge... dincolo? Se apropie sorocul. Cu ce se vor prezenta în fața marelui judecător stârpiturile care au condus țara în ultimii 30 de ani?

Tucson, Arizona, SUA

14 decembrie 2021

